

Časopis o fantastike

JUPITER 9

HOROR

POVIEDKY

Mark E. Pocha

Dušan D. Fabian

Henrich Hujbert

Janka Javorka

Tomáš Knapko

Jozef Harendarcik

ROZHOVOR

Mark E. Pocha

PRÍLOHA

Antológia Spektrum fantázie

ROGERBOOKS
ISSN 1339-3960

JUPITER

Jupiter - Časopis o fantastike

Číslo 9

ISSN 1339-3960

<http://jupiter.rogerbooks.eu>

<http://www.facebook.com/Rogerbooks.eu>

Obálka: Juraj Maxon

Šéfredaktor: Erik Zitto

Redaktori:

Slovenské poviedky: Bohumil "Hromovlad"

Zahraničné poviedky: Martin Králik

Výtvarná redaktorka: Zuzana LaKiRi Droppová

Jazyková korektúra: Erik Zitto

Dizajn a Web: Petra Ambrušová

EPUB a MOBI verzia: Matúš "Radeon" Nerád

Vychádza dva až štyri krát ročne

Kontakt: martin.kralik@gmail.com

Vydavateľ: Martin Králik - ROGERBOOKS

Krajná 23, 900 40 Dunajská Lužná, Slovenská republika

IČO: 47049481

DIČ: 1085414825

Číslo vyšlo: január 2016

Úvodník	4
Mark E. Pocha: Peklo je všade okolo nás!	5
<i>Rozhovor</i>	
Mark E. Pocha: Letná škola	9
<i>Poviedka</i>	
Dušan D. Fabian: Požičané je lepšie vrátiť	19
<i>Poviedka</i>	
Henrich Hujbert: Zmluva s ...	34
<i>Poviedka</i>	
Janka Javorka: Odrobinky	47
<i>Poviedka</i>	
Tomáš Knapko: Lodivod 3	54
<i>Poviedka</i>	
Jozef Harendarčík: Vankúšik	75
<i>Poviedka</i>	
Spektrum fantázie	88
<i>Zbierka poviedok</i>	

Milí čitatelia,

Jupiter vychádza vyše štyroch rokov, z toho tri sa niesli v znamení neustálych personálnych zmien. Som rád, že tento rok sme vydali aspoň dve čísla, aj keď zo zostavy šestky - sedmičky nezostal kameň na kameni.

V takomto prostredí sa samozrejme robí veľmi zle, spolupracovníci nevedia, či ešte vôbec sme. Našťastie sa nám ozval človek, ktorému vďačíme za výraznú podporu pri prvých číslach časopisu. Príspevok Juraja Maxona k deviatemu Jupiteru ste určite neprehliadli na obálke.

Horor je žáner, ktorý má naša SF obec rada, no píše ho minimálne. Pritom vďaka nemu (a jeho fanzinu Hlboký hrob) sa v našom povedomí silnejšie usadili spisovatelia ako Dušan Fabián, Michal Spáda a Michal Jedinák. Hororový je aj jediný elektronický literárny fanzin, ktorý sa na Slovensku od prerodu Istrozínu na Jupiter objavil (veríme, že Hrobka ešte dlho vydrží). A práve hororom som začínal moju prierezovú trilógiu antológií slovenskej fantastiky vo vydavateľstve Artis Omnis (ak ešte nemáte "Farby strachu", tak šup po ne).

Toto číslo chcelo prezentovať stav súčasného hororu na Slovensku. Jednou z jeho najvýraznejších postáv sa práve vďaka Hrobke, antológiám vydavateľstiev Artis Omnis a Hydra a Ceny Béla, udeľovanej v rámci Ceny Fantázie, stal Mark E. Pocha. V tomto čísle si od neho môžete prečítať poviedku a (samo)rozhovor.

Aj ďalšie tri poviedky sú od služobne mladých autorov. Jozef Harendarčík, Janka Javorka a Henrich H. Hujbert pôsobia niekoľko rokov, no už dosiahli výrazné úspechy v súťažiach či (ten posledný) na knižnom trhu. A čo by to bolo za hororové číslo bez vyššie spomínaného Dušana D. Fabiána. Po dlhšom čase uverejňujeme poviedku, ktorú už poznáte z češtiny (túto konkrétne z antológie Kniha bolesti). Veríme, že originál sa vám bude páčiť tiež.

Nebudem písať žiadne predpovede, kedy by ste mohli dostať desiate číslo. Čo však viem sľúbiť, sú zase výrazné zmeny (ako sa na desiate číslo patrí). Všetko sa samozrejme ešte musí utriať, a tak vám o budúcom čísle poviem len dva fakty - nebude žánrovo orientované a prečítate si v ňom víťaznú Poviedku Istroconu 2015. Držte nám palce, nech už nikto z redakcie "neodpadne" a desiatka vyjde čo najskôr.

Martin Králik
vydavateľ

Mark E. Pocha

Peklo je všade okolo nás!

Mark E. Pocha sa na domácej žánrovej scéne zjavil v roku 2008. Odvtedy sa pravidelne umiestňuje na finálových priečkach literárnych súťaží, publikuje temnotou pretkané texty v časopisoch i antológiách a obťažuje vnadné slečny na bratislavských conoch. Nasledovný rozhovor pripravil z časti sám so sebou; niektoré otázky mu položili čitateľia na facebooku.

Vyzeráš ako celkom milý chlapík... Prečo si, preboha, zo všetkých žánrov musel siahnúť práve po horore?!

Ja som po nikom nesiahal - horor si vybral mňa a myslím to smrteľne vážne. Keď píšem, prichádza to v návaloch, nárazovo a nekontrolovateľne. Ruky mi po klávesnici behajú úplne samé, ako pavúky na LSD. Tie hrôzy sa sypú na papier celkom samovoľne.

Inak ale všetko, čo napíšem, je v absolútnom súlade s mojím osobným presvedčením, že Peklo je všade okolo nás a vystiera svoje ruky. Horor nám hovorí presne toto a preto je to najúprimnejší žáner z celej fantastiky.

Má tvoja tvorba nejaký ústredný motív?

Má. Vinie sa poviedkami ako tenká červená nitka krvi. Je to vyhmatávanie tej neviditeľnej jemnej hranice v ľudskom živote, ktorá oddeľuje zdravý rozum od hlbín šialenstva. V Strážcoch galaxie (antológia Na hroby, Hydra) napríklad sledujeme mladého muža, ktorý práve padá z newyorských Dvojičiek. Celý príbeh sa rozvíja počas jeho pádu. Na záver je ponechané na čitateľovu predstavivosť, čo sa vlastne udialo v hrdinovej hlave a aký bude jeho koniec.

V inej poviedke (Šepoty mŕtvych, antológia Kniha bolesti, Artis Omnis) muž oplakáva svoju mŕtvu ženu v apokalyptickom svete. Okolnosti a vnútorný úpadok ho napokon

privedú k myšlienke, že by mal zosnulú vykopať zo záhrady a pokúsiť sa nadviazať s ňou kontakt...

No a finále Diablovej diery, textu, ktorý dostal toho roku nomináciu na cenu Béla, sa odohráva rovno v prostredí starej psychiatrickej liečebne.

Keby si mal vybrať jednu poviedku, ktorú by si odporúčal čitateľovi neznalému tvojich textov, ktorá by to bola a prečo?

To je ťažké! Každá poviedka má svoju krásu a má ju z rozličných dôvodov. Niekde je to presahovanie mimo hraníc žánru, inde popisná brutalita, inde zasa strašenie pomocou nepriamo vyslovenej, naznačenej nadprirodzenej hrôzy... Zlodej myšlienok, ktorý sa umiestnil v TOP 3 v kategórii mikropoviedka v súťaži Cena Karla Čapka, patrí určite medzi výstavné kusy. Je to príbeh tajomnej démonickej bytosti v ľudskej schránke, ktorá vysáva z ľudí myšlienky a s nimi aj životnú silu. Robí to počas sexuálneho aktu. Zápleтка spočíva v tom, že raz narazí na neštandardného sexuálneho partnera...

V antológii Kniha bolesti mám ďalší zo svojich obľúbených textov: Zviezť. Je to dvojsmysel: zviezť ako zvádzať a zviezť ako hodiť niekam autom. V tomto príbehu totiž vystupuje šofér so zvrátenými chůtkami a stopárka, ktorá má tú smolu, že jej zastane. Ale čo znamenajú všetky tie hady naokolo? Prečítajte si, je tam na záver veľmi slušné gore. A dej sa celý odohráva v malebnom prostredí Vysokých Tatier.

Apropó gore: nakoľko by mal byť autor pri krutých, sadistických scénach popisný? Koľko je vhodné ukázať čitateľovi a koľko treba nechať na jeho predstavivosť? Kde je tá hranica, za ktorú už by sa nemalo ísť?

V horore by nemalo byť vôbec žiadnych hraníc. Nikdy toho nie je priveľa, čo môžete ukázať. Otázka znie AKO to spraviť tak, aby bola scéna úderná a vyškriabala čitateľovi oči. Napríklad v kanibalskej novele, ktorú som nedávno dopísal, odstráni kmeňový šaman placentu z ukrižovanej ženy. Iste, to je krutá predstava, ale nie dostatočne krutý OBRAZ. Keď však nájdeme priliehavé prirôvanie alebo metaforu, čitateľ dostane ten obraz ako na podnose a znechutene si preglgne. Pre autora je toto tá najväčšia výzva: vyjadriť veci živo, tak, aby neostal pri suchom pomenovaní faktov (čo ako brutálnych).

Mimochodom, tú placentu som opísal ako „žilkami popretkávaný, slabučko pulzujúci organický koláč so zmareným životom vo vnútri.“ Tak čo, máte to pekne pred očami?

Ako vnímaš súčasnú žánrovú literárnu scénu?

Je tu niekoľko nadaných, veľa snaživých a hromada pózujúcich ľudí. Tí poslední hádžu na papier silné slová (vychádzajúc väčšinou z najväčšieho prvého vzoru všetkých budúcich hororových spisovateľov, Stephen Kinga), za ktorými však nie je žiadna skutočná sila. Cítiť, že tí ľudia nemajú odžitie, alebo len veľmi málo. Bez intenzívnej životnej skúsenosti horor nikdy nebude autentický (čím nechcem povedať, že máte vraždiť; aj keď o takom Dostojevskom sa v tejto súvislosti všeličo povrávalo...). Nieкто mi ide rozprávať o pedofílii, samovraždách, násilí v rodine a tak ďalej, pritom sám nikdy neudrel ženu, neležal v blázninici, nedostal na hubu a mal pohodové detstvo. S textami takých ľudí nemám trpezlivosť.

A čo hovoríš na vývoj žánru? Ozývajú sa hlasy, že horor je vyčerpaný...

V Amerike sa už pred rokmi vyliahlo skazené vajce, ktorému hovoria BIZARRO - a je to tá najlepšia vec, aká mohla žánr postihnúť! Ide o progresívny, veľmi súčasný druh fantastiky s výraznými hororovými prvkami, ktorého čaro tkvie v tom, že predstavuje niečo ako osviežujúci mix Davida Lyncha, Franza Kafku, Quentina Tarantina, a japonských anime. Úplne nová literárna forma!

U nás sa však stále držíme zabehaných koľají a skostnatených predstáv – poviedka musí mať postavy, blabla, smeruje odniekiaľ niekam, blabla, končí pointou, blabla... NUDA! Keď odo mňa Jupiter vypýtal poviedku do hororového špeciálu, poslal som redakcii tri texty. Vybrali si ten formálne najobyčajnejší. Nie je ťažké napísať tuctový horor. Ozajstný zmysel tvorby spočíva v ustavičnom narúšaní kanonizovaných schém a šablón; v pretváraní žánru i jazyka.

Čo považuješ za svoj najväčší literárny úspech?

Že sa mnou na cone občas príde človek, ktorý prejaví skutočný, živý záujem o moje texty. Iste, potešilo aj publikovanie v zborníku MLOK či aktuálne nominácia na Bélu, ale keď vám osobne niekto povie, že ste mu v tej alebo tej poviedke prehovorili do duše, je to pre autora tá najväčšia poklona a najväčší možný úspech.

Tvoje tvorivé plány na najbližšie obdobie?

Veci nejako zvlášť dopredu neplánujem, to je pre autorov bestsellerov a ľudí čo žijú podľa marketingových príručiek. Prednedávnom som na jedno nonstop posedenie v priebehu šialených siedmych dní, počas ktorých som skoro nejedol a nespál, napísal stodvadsaťstranovú novelu o slovenských študentoch na grantovom pobyte v juhoamerickom pralese,

kde natrafia na niečo, o čom sa im nezdalo ani v tej najhoršej nočnej more. Je to lovecraftovskou mytológiou inšpirovaný text z exotického prostredia, plný kanibalov, násilia a hnusného špinavého sexu. Ak nikto nenájde dosť odvahy na to, aby to vydal, asi do toho pôjdem svojpomocne. Čitatelia si túto knižku zaslúžia držať v paprčiach. Možno im pribalím aj vrecúška na zvratky.

No a niekedy a počas Dušičiek už by mala byť na svete aj elektronická zbierka drabble Z temnôt: príbehy na bezsennú noc. Je plná vrahov, klaunov a vraždiacich klaunov. A tak podobne.

(nasledovné otázky položili Markovi čitatelia na facebooku)

Keď sa môže mačka zježiť a odtrhnúť ti gule, môže sa ježko zmačkať a vopchať sa ti do zadku?

Síce je to hrôzostrašná predstava, ale nepovedal by som, že priamo súvisí s literárnym hororom... Ale no veď dobre, pozrime sa na to... Hmm... Berúc do úvahy relativitu reality a iracionalitu racionality; bezduchosť duchovnosti a duševnú oduševnenosť, povedal by som, že nemluvnatá sa uvarili vo svojich vaničkách, zatiaľ čo svet zhadzoval fekálne bomby na klobúky paničiek vychádzajúcich z kostola po nedelnej čiernej omši. Stačí?

Ako by vyzeral horor v literatúre, keby si Stephan King a H.P. Lovecraft vymenili doby v ktorých žili a tvorili?

Toto je veľmi pekná nahrávka na smeč. Predstavte si starého čudáka Lovecrafta ako píše o Prastarých, vtelených do hranolčekov u McDonalda... Predstavte si Kráľa, ako ťažkopádnym dobovým, košatým jazykom opisuje hrôzy, ktoré spôsobuje posadnuté psisko, držiace matku s dieťaťom ako zajatcov v starom čiernom kočiari... Je to fakt otázka hodna zamyslenia...

Ibaže tento rozhovor už trvá dlho a ja začínam byť unavený!

Môžem dostať prameň tvojich vlasov? Alebo nejakú telesnú tekutinu?

Vlasy mám príliš krátke, ale načapujem ti rád. To aby sa nepovedalo, že si nevážim fanúšikov. Ešte by som skončil ako ten autor v Misery nechce zomrieť...

Mark E. Pocha

Letná škola

"Hej, učiteľ!"

Daj tým deckám pokoj"

Pink Floyd

Na trávnikoch v mestskom parku od rána syčali postrekovače, premávka v uliciach redla a pešia zóna zívava prázdnotou. Bolo horúce júnové predpoludnie a kto mohol, zaliezol do tieňa alebo sa udomácnil v klimatizovanej kancelárii s pohárom ľadovej vody.

Jedine školáci nemali na výber: ten deň sa malo rozdávať vysvedčenie, a tak poslušne nalepili svoje zadky na stoličky v dusných triedach. Čakali, kým bude po všetkom, aby sa konečne mohli rozpráčať po zatienených dvoroch a osviežujúcich kúpaliskách.

V Gymnázium Ivana Kraska zazvonilo na začiatok triednickej hodiny.

Hurhaj v chodbách stíchol a keď sa študenti vrátili do svojich tried, členovia učiteľského zboru, vyzbrojení zväzkami s vysvedčeniami, sa vyrojili zo zborovne na poschodí ani svorka loveckých psov.

Smerom k II.B sa ladnými krokmi presúvala profesorka Meridiana Hellerová, v študentských kruhoch známa predovšetkým ako Dračica.

Sotva stačila opustiť zborovňu, obklopil jej šlachovité telo slizký závoj stuchnutého vzduchu. Hoci vysoké okná na chodbách boli otvorené dokorán, vonku vládlo bezvetrie a v historickej budove školy sa mdlo vznášali neviditeľné oblaky dusna.

Dievčatá odhadovali, že jej ťahá na štyri krížiky, no podľa chlapcov nemohla mať ani za Boha viac než tridsať, maximálne tridsať dva. Nie s takou figúrou, nie s takým vyzývavým šatníkom.

Aj teraz môžete pozorovať, ako jej frivolne rozčuchané uhľovo čierne vlasy padajú na odhalené plecia a spôsob, akým kladie nohu pred nohu - páni moji! - ten by nenechal chladným ani mŕtvolu.

Ale nenechajte sa zmiast' medovým úsmevom, lebo za ním sa niekedy skrývajú špicaté

zuby a rozoklaný jazyk.

A to si píšete, že ak ste Dračici Hellerovej neboli pochuti, spravila vám zo života peklo.

Žiaci z II. B v tom mali jasno. Prah triedy prekročila ešte len jednou nohou, no od tej chvíle ste mohli počuť už len bzučanie otravnej muchy - aj to tichšie, než obvykle.

Vstúpila do triedy, prítomným tínedžerom nevenovala ani pohľad. So zdvihnutým nosom prešla uličkou medzi tabuľou a lavicami, položila fascikel s vysvedčeniami na katedru a podišla k zastretému oknu po svojej pravici.

Poodhrnula okraj hnedej látky - ortuť na teplomere sa vyšplhala do rekordnej výšky. Keby študenti nezatiahli všetky záclony, premenila by sa trieda na jedno veľké solárium.

Aspoň tolko rozumu v nich je, pomyslela si.

Keď sa usadila za katedru, v priehlbínke na krku sa jej zhmotnila kvapôčka slanej vody a vydala sa na strastiplnú púť ako sa podľa zákonov gravitácie patrí. Pomaly sa spustila po obnaženej hornej časti hrude až k jarčeku medzi ružovými prsníkmi. Tam chvíľu zaváhala, no napokon nabrala odvalu a pustila sa do neprebádaných končín. Keď sa pretlačila úzkym priesmykom, pokračovala po štíhlom bruchu smerom dolu, s krátkym medzipristátím v pupočnej jamke...

A hlboko v útrobach profesorky Hellerovej sa začala uvoľňovať vlna neznesiteľného tepla.

Sotva sa kvapôčka-cestovateľka prehupla cez okraj pupku, narazila na pásik sukne. No podarilo sa jej predať skrz a zaparkovala až celkom dole, tam, kde väčšina počestných žien nosí aspoň kúsok látky na zakrytie svojej svätyne. Nie však Dračica. A tak jej ľadovo chladná kvapka pristála priamo tam, zachytená v nakrátko ostrihanom kríčku.

Dračica sa musela zhlboka nadýchnuť, aby sa nepoddala prívalu horúčavy, ktorý ju v tom okamihu zalial od hlavy až po päty.

V takýchto dňoch to na ňu prichádzalo najviac. Nemala to už od minulého leta a ona si uvedomovala, že začína pociťovať abstinenčné príznaky. Ale prázdniny sú na spadnutie a ona sa k tomu dostane zas. Tajná pivničná miestnosť pod jej kuchyňou bude mať toto leto nového obyvateľa.

Už čoskoro...

Ale zatiaľ sa musí ovládať.

Musí odučiť poslednú hodinu.

Potom sa môže začať zábava.

Spravila zápis do triednej knihy a vzhliadla na svoju triedu. Boli tam všetci. Za drevenými

lavicami, zohavenými nápismi vyrezanými hrotmi kružidiel, poslušne čakalo na svoj ortiel dvadsať tri chlapcov a dievčat vo veku, kedy sa patrí absolvovať prvú sexuálnu skúsenosť.

To sa možno vzťahuje na ich rovesníkov z ostatných tried, pomyslela si Hellerová a potlačila pritom zlomyseľný úšklabok. Títo úbožiaci by si nedokázali poradiť, ani keby ste im servírovali horúcu pičku na striebornom podnose.

Len sa na nich pozrime: aké úbohé, pohrdania hodné tvory! V prvej lavici sa rozvaľuje Martin "Knedlík" Kling, triedny jedák s postavou figúrky z reklamy na Michelin. Za bežného letného dňa sa potí ako maratónec - dnes sa priam varí vo vlastnej šťave.

Ktosi mu na sedadlo vyryl nápis tu parkuje tlstá riť a asi pred mesiacom si ho dvaja maturanti doberali kvôli jeho masťným, ovisajúcim prsiam: "No tak, starký, prečo si nemôžeme omakať tvoje kozičky?"

Práve šla okolo a musela sa smiať vedno s nimi.

Smiala sa, až sa za brucho chytala a všetci na chodbe ukazovali na Klinga prstom a chichotali sa spolu s ňou.

Spoza Knedlíkovho širokého chrbta vykúkajú gaštanové oči Anety Galbavej, biflošky so strojčekom na zuby ako vystrihnutým z nočnej mory každej stredoškolačky. A vrkôčiky má stiahnuté - držte sa - ružovou stuhou!

Tá keby si mala vziať do úst Klingovu hadičku, napadlo Dračici, asi by mu ju tou svojou orálnou gilotínkou normálne odfikla.

Slovom, sprostá.

A ostatní? Nie sú o nič lepší. Samý poďobaný odlud, štréber či zamindrákováná panna. Hellerovej zrazu pripomenuli parené buchty s tenkou linkou namiesto úst a dvoma bodkami namiesto očí a uniklo jej krátke uchechtnutie.

Veru, títo stroskotanci to majú napísané na čele veľkými písmenami: kopnite si do nás, zaslúžime si to.

*

Odovzdávanie vysvedčení, slávnostná to chvíľa!

Vlani im polhodinu kázala o tom, že ako najslabšia trieda v jej učiteľskej kariére by si mali kúpiť cestovný lístok na zaoceánsku loď a nechať sa vyložiť na neobývanom ostrove, obkolesenom vyhladovanou žraločou rodinou.

"Ste cudzia, neprispôsobivá rasa," vravela vtedy s neskrývaným pohrdaním. "Prišli ste sem azda z inej planéty? Spadli ste zo stromu?"

Po prázdninách ju riaditeľ privítal s petíciou za zmenu triednej učiteľky. Podpísala sa pod

ňu celá trieda. Pozvala si teda do školy rodičov a jedného po druhom presvedčila, že všetko je v najväčšom poriadku - to len hormóny spôsobujú všeobecnú vzburu pubertálnej mysle.

Lebo Meridiana Hellerová vie ako pôsobiť na ľudí. Dale Carnegie by sa mohol od nej učiť.

Vyzula sa z toho a prešlo jej aj to, keď o mesiac neskôr našla matka Judity Kováčovej svoju jediná dcéru hompáľať sa na lane upevnenom na tráme v štôlni za domom.

Hlboké depresie, znela diagnóza. A tým to zhaslo. Nik sa nevenoval otázke, ako jej smrť mohla súvisieť s tým, že dievča zavše s plačom utekalo z hodín, kedy za katedrou sedela jej triedna.

Ale tento rok bude odovzdávanie vysvedčení iné. Tento rok má Dračica abstrák tisícročia. Dá im rovno podpísať prevzatie a dovi-dopo. Nech sa pracú do čerta. Ona má svoje plány.

Oblizla si popraskané pery (ale už to nebude dlho trvať, zlatko, a ty si znovu pochutíš) a chystala sa prehovoriť, keď sa ozval Knedlík Kling.

“Máme pre vás prekvapenie, pani profesorka.”

Jeho hlas znel ako vrznutie starej brány. Hľadel jej priamo do očí, vôbec neuhýbal pohľadom ako predtým. Trochu ju tým zaskočil. Badala v tých očiach azda... vzdor? Ani si neuvedomila, že otvoril ústa bez prihlásenia, za čo by ho mala potrestať.

“Ale čo,” zahrala príjemne prekvapenú, “a čo to má byť?”

“Skúste otvoriť tabuľu.”

Predtým si nevšimla, že tabuľa má obe krídla privreté. Nedôverčivo pozrela na ňu a potom späť na Klunga. Ak je to nejaký trápny vtíp, vypije si to. Všetci si to vypijú. Na to sa môžu spoľahnúť. Ale zatiaľ môže hrať ich hru. Učiteľ musí pôsobiť sebavedome za každých okolností. V opačnom prípade stratí rešpekt, a to je ako podpísať si vlastný rozsudok smrti.

Odsunula stoličku, pomaly vstala a pristúpila pred tabuľu. Na chvíľu sa cítila ako skúšaný žiak a na predlaktiach a zátylku jej naskočila husia koža. Čosi jej našepkalo, že to nie je práve dobrý nápad, no ona nechcela pred nimi cúvnuť.

Otvorila obe zelené krídla súčasne.

A ostala stáť s otvorenými ústami.

Tabuľa bola od okraja po okraj skrz-naskrz počmáraná červenou kriedou. Prevažovali podivné obrazce a geometrické vzory. Do očí jej udrel najmä jeden: pentagram. Opakoval sa na viacerých miestach a v rôznych veľkostiach.

Akoby v tom bol dajaký systém.

Napriek veľkej horúčave začínalo byť profesorky Hellerovej chladno. Oziabali ju

odhalené ruky aj lýtka. Medzi lopatky akoby jej nasypali za vedro ľadových kociek.

Skús myslieť na to, čo je podstatné a nedaj na sebe nič badať, povedala si v duchu. O desať minút budeš inde. A už zajtra ti bude patriť člen futbalového výberu školy. Tretiak, ktorého si si vyhliadla už dávno. Továreň na testosterón. Fabrika na semeno, akosť prvej triedy. No tak, daj sa dokopy. Pod padacími dverami už je všetko pripravené, aby slúžilo tvojej rozkoši.

Schňapla špongiu a pokúsila sa zotrieť tie kresby.

A pri pokuse aj ostalo.

Ruku so špongiou sa jej podarilo priblížiť k tabuli len na centimeter. Tam narazila na neviditeľnú bariéru. Zdalo sa, že niektoré symboly na okamih zasvietili a vzápätí zhasli.

Skúsila to znovu, hoci teraz už vedela, že je to márne. Vľavo aj vpravo, hore aj dolu, všade sa týčil neviditeľný štít.

ilustrácia: Petra Slováková

Pustila špongiu na zem. Pokoj z nej začínal prchať ako krv z presekanej tepny. Je azda možné, že to naozaj vedia? Chcela vyraziť rýchlym krokom ku Klingovi a jednoducho mu odtrhnúť hlavu. Potom aj všetkým ostatným. A potom upalovať kade ľahšie a do tejto prekliatej diery sa už nikdy nevracať.

Nohy však mala ako primrznuté. Tie nešťastné čmáranice ju priklincovali k zemi a zablokovali jej pohybovú energiu.

Ozvalo sa hrmotanie odsúvaných stoličiek.

Profesorka sa pomaly a s veľkým úsilím zvrtila na päte tvárou k triede. Bolel ju pritom každú centimeter tela.

Študentíci stáli. Hlavy mali zvesené ako všetci ľudia, ktorí v živote stroskotali priskoro, no ich oči... Tie oči neveštili nič dobré. Donedávna obávanú profesorku si merali ako si meria besné psisko svoju obeť krátko predtým, než sa na ňu vrhne.

Kling sa pohol ako prvý. Pomaly spravil jeden krok dopredu. Ostatní ho nasledovali. Blížili sa k Meridiane Hellerovej zlovestne ako dav, čo sa chystá upáliť čarodejnicu.

Profesorka zabúšilo v spánkoch. Mrkla doľava - dvere boli aspoň vzdialené aspoň na desať krokov a ona sotva pohne nohou. Mrkla doprava - záclony sú zatiahnuté, zvonka nikto nič neuvidí. Tí bastardi sa na ňu pripravili. "Všivaví -"

"Už dávno sme tušili, aká je vaša pravá podstata," prerušil ju Kling. "No ľahšie bolo veriť tomu, že ste len ďalší dospelák, čo sa potrebuje vyvršiť na svojich žiakoch."

Potom sa ozvala Aneta Galbavá: "Lenže teraz už vieme, čo ste zač. V skutočnosti ste smilníčka a pokušiteľka. Alebo mám povedať radšej... Sukuba?"

Profesorka lapala po dychu. Domáce úlohy si teda spravili tentoraz poriadne. Museli ju sledovať až domov, možno sa ta aj vlámali... Nejakým zázračným spôsobom sa jej dostali na kobyľku. Nebude však robiť drahoty, to nie je jej štýl. Nastal čas hrať s otvorenými kartami.

"Tak teda dobre, fajn. Myslíte si, že ste majstri sveta? Tušíte vôbec, s akými silami sa tu zahrávate?"

Nastalo ticho. Snažila sa, aby jej hlas znel ostro a vyrovnane a pritom hádala, akým spôsobom sa o ňu asi táto brigáda lúzrov pokúsi postarať.

Kým sa študenti váhavo zahľadeli na svojho nekorunovaného vodcu - Klinga -, Hellerovej tvár sa zvrátila a oči sa jej prevrátili stĺpikom. Otvorila dlane po stranách svojho zvodného tela a zdalo sa, že vzduch v triede oťažiel privalom neznámej energie. Profesorkine pery sa rýchlo pohybovali, ticho vypúšťali slová v jazyku, ktorého pôvod nebol na žiadnom z božích svetov.

Vtom za chrbtami študentov zarinčalo sklo.

Všetky hlavy sa ako jedna obrátili tým smerom.

Rozbila sa tabuľka z presklenej skrine, v ktorej stál kostlivec, čo ho nedávno presťahovali z prerábaného prírodovedného kabinetu. Mŕtvy vystrčil cez vyrazenú tabuľku svoju kostnatú bielu ruku a zašmátral vo vzduchu prstami. Vzápätí nahmatal západku a odomkol si.

To už sa vzduch v triede priam nedal znieť. Horúce dusno sa nasýtilo magickou energiou a tri stropné lampy sa rozprskli vo víre sklenených triesok. Padali dolu na hlavy zaskočených pubertiakov.

Hellerová vycerila zuby. Boli neprirodzene biele a mali zahnuté špičky. Potom pomedzi ne vystrčila svoj rozoklaný jazyk. Vlasy jej divoko viali okolo hlavy a päťami sa odlepila od zeme.

Kostlivec tackavo vykročil zo skrine a jednou rukou zdrapil pod krk šokom zablokovaného Jonáša Borecza. Chlapcove ryšavé vlasy stáli dupkom ako po zásahu bleskom a oči mu liezli von z hlavy. Kostra cvakala čeľuštami.

Ako prvý pribehol na pomoc Ondro Uhlík, chlapčisko s výrazným orlím nosom. Starší študenti po ňom zvykli pokrikovať "Servus, pán Skoba!"

Ondro zovrel zápästie kostlivca dvoma rukami, no ten ho odrazil ako dobiedzavú muchu: strelil chlapcovi facku chrbtom ruky, až mladík odletel k zadnej stene. Nabral ju chrbtom a hneď sa aj zosunul - iba napoly pri vedomí - na zažltnuté linoleum.

Inokedy bledá Boreczova tvár naberala nezvyčajné farebné odtiene. Kling by to telepatické prepojenie medzi Hellerovou a kostlivcom najradšej prerušil úderom päste do profesorkinej brady, no vedel, že takto veci nefungujú. Skutočne sa na ňu pripravili a jemu bolo jasné, že v stave, akom sa práve nachádzala, mala okolo seba vlastné ochranné pole, čo ju chránilo pred fyzickými útokmi zvonku. Dostať ju mohli jediným spôsobom... ale predtým sa musia vysporiadať s jej neživým poskokom z prírodovedného kabinetu.

Boreczova tvár sfialovala a potom začínala znova blednúť. Chlapcov dych chrčal. Jeho spolužiaci dočista zmeraveli.

Ona nás hypnotizuje, uvedomil si Kling s hrôzou. A my nič nezmôžeme, nič...

Kostlivcove čeľusti cvakali akoby sa im vysmievali.

Klingova myseľ zrazu prihrala chlapcovi nečakanú spomienku. Stalo sa to po poslednej hodine, ešte začiatkom prvého ročníku. Veci si balil zo všetkých najpomalšie, a tak bol vždy posledným, kto opúšťal triedu. V to popoludnie tomu nebolo ináč. Až na to, že dvere sa v istej chvíli otvorili (práve si odkladal peračník) a do triedy vstúpili traja žiaci z vyšších ročníkov. Vyškerené tváre, kožené bundy a dlhé mastné vlasy. Žiaden pozdrav, žiadne

komentáre.

Jeden z nich priložil hranu operadla najbližšej stoličky pod kľučku dverí.

Ďalšiemu sa v ruke objavila nablýskaná britva.

Tretí vytiahol nádobu s nápisom pena na holenie.

Kling mal na tvári sotva tri-štyri krátke chĺpky.

Priblížili sa k nemu a on sa pomaly postavil a presunul za užší okraj svojho stola. Rukami sa opieral jeho rohov. Oči mu nervózne skackali z jedného chlapca na ďalšieho.

“Aby sa mladý adept stal plnohodnotným členom exkluzívneho spoločenstva,” prehovoril ten s britvou, “musí absolvovať iniciačný rituál. Hovorím dobre, páni?”

Zvyšní dvaja mu pritakali: “Ó áno, veľký brat, dobre hovoríš!”

Nato chytili opačnú hranu stola a prudko ju pritlačili na Klinga. Tlačili ho krížom cez triedu. Kovové nohy stola ohlušujúco vrzgali a Klingove zvierače sa striedavo sťahovali a uvoľňovali. Čepel britvy sa hrozivo leskla.

Napokon mladý prvák narazil zadkom do steny a stôl ho pritlačil na stehnách tak, že sa mu pred očami spravili žiarivé kruhy bolesti. Začal by volať na pomoc, ale pohotovo k nemu priskočili a zapchali mu ústa.

“Nemykaj sa, lebo si pohoršíš,” upozornil ho ten s britvou.

Položili ho na stôl.

Stiahli mu nohavice.

Potom mu oholili jeho najintímnejšiu partiu.

Kling tú ponižujúcu spomienku až do tejto chvíle vytesňoval zo svojej mysle, no ona sa mu pripomenula s nevídanou nástojčivosťou. Prenikla dokonca hypnotickou bariérou, ktorú na nich zoslala Hellerová.

Ten stôl... použili stôl...

Do nôh sa mu vrátila sila. So zachrípnutým bojovým pokrikom sa ako parný valec rozbehol smerom ku kostlivcovi. Keď ho od tvora oddeľoval posledný stôl, Kling sa doň zaprel a zatlačil všetkými svojimi silami a kilami.

Do kostlivca narazil dlhší okraj stola. Vydalo to nepríjemný, hrkotavý zvuk. Tvor povolil stisk a zaspätkoval. Priškrtený Jonáš Borecz sa zrútil na zem.

Kling pritlačil kostru až k stene. Zas a znova od nej odsúval stôl a zas a znova ho pritláčal. Kostra sa snažila schmatnúť ho za hlavu, no on držal bradu nízko a plecيا vysoko.

Po treťom náraze sa uvoľnila kostlivcova panva a stehenné kosti vyleteli z kĺbových

jamiiek.

Tvor sa v páse rozdelil na dve polovice.

A obe sa s hrkotaním pohybovali ďalej.

Narušením jeho celistvosti však akoby upadla profesorkina hypnotická sila, akoby sa kúzlo oslabilo. Vedľa Klinga sa zrazu objavili ďalší spolužiaci. Začali dupať po kostlivcových nohách a trupe, ktorý sa prevalil cez okraj stola na podlahu. Kosti sa začali od seba oddeľovať.

To už sa spamätali ďalší študenti a dupanie nabralo na obrátkach a zúrivosti. Pubertiaci do toho dávali všetok svoj hnev i smútok, čo sa v nich za uplynulé roky nazbierali. V triede pod nimi si žiaci mohli myslieť, že takto dávajú najavo svoju radosť nad koncom školského roka.

Nakoniec sa kostre oddelila hlava a odkotúľala sa do vzdialeného kúta. Časti tvora sa postupne prestali mykať a ostali ležať roztrúsené kade tade po triede.

Zadýchaný Kling zaťal päste a obrátil sa späť k profesorky.

Jej tvár sa vrátila do pôvodnej, ľudskej podoby. Jej výraz hovoril niečo o strachu, ktorý sa jej vkradol do tej čiernej duše. Meridiana Hellerová pôsobila vyčerpane a... porazene.

“Už bolo dosť vašich temných praktík,” precedil Kling cez zuby. “Už stačilo vášho sarkazmu. Už viac nebudeme obeťami vašej manipulácie.”

Vykročil k profesorky a ostatní ho nasledovali.

Meridiana Hellerová zatiaľ narýchlo zbierala svoje zmätené myšlienky a vyčerpané sily. Na čo sa to chystajú? Vari ju chcú skutočne pripraviť o jej fyzickú podobu? Ale záleží na tom vôbec? Môžu jej zničiť pozemskú schránku, ale to nič neznamená. Vráti sa v novom tele a oni zažijú peklo na Zemi. Po jednom z nich vysaje život ako šťavu z krabičkového džúsu.

To už boli na tri kroky od nej. Vytvorili polkruh a pochytili sa za ruky.

Kling kývol hlavou Eme Klanej, oddanej vyznávačke gotického štýlu s havraními vlasmi a bledými lícami. Na krku sa jej hompálal veľký obrátený kríž.

Profesorka si jasne vybavila, že keď Ema stála pred tabuľou, jej líca zmenili farbu z mŕtvolne bledej na ohnivú červenú, zrak sa zabodol do podlahy a keď otvorila ústa, jazyk jej vypovedal poslušnosť. Končilo to zväčša tak, že sa tam zvíjala ako červík na rybárskom háčiku. Čo už len tá môže vedieť o okultizme a nadprirodzených silách?

Ema ukázala ho profesorky akýsi predmet. Bola to kniha. Kniha viazaná v hrubej koži. Obálka niesla na sebe stopy celých stáročí. Bol na nej symbol starodávneho kľúča.

Hellerovej tvár teraz pripomínala tvár človeka, čo práve nazrel do chladničky a za plechovkami s kokakolou uvidel vykúkajúcu ľudskú hlavu. "Čo - čo - to má byť?"

"Manuál," odvetil chladným hlasom Knedlík Kling. "Šalamúnove kľúče. Dočítate sa v nej všetko o spútaní démona."

Horúčava teraz k Dračici doliehala z veľkej diaľky. Dlane mala studené a hrdlo vyprahnuté.

"Ale... načo by vám to bolo?" hlesla.

"Budete nás učiť, pani profesorka," riekla Aneta chladným hlasom. "Ale nie tak, ako doteraz."

Pomedzi závesy prenikol do triedy úzky lúč svetla a zlovestne sa zajagal na kovovej konštrukcii v pootvorených ústach dievčaťa.

"My vás totiž nechceme zlikvidovať - hoci by sme mohli, keby sa nám zachcelo, to si dobre zapamätajte. Lenže my chceme, aby ste nás učila... to, v čom máme najväčšie nedostatky. Ako dosiahnuť úspech. Túžime po vzdelaní, aké nám žiadna škola nedokáže poskytnúť. Až doteraz sme obliekali dresy porazených, ale karta sa práve obracia. Každý, kto si s nami začne, dostane čo mu patrí. Aj s úrokmi."

"Letná škola môže začať," vyhlásil Kling a kruh okolo roztrasenej profesorky sa zomkol.

Meridiana Hellerová hľadela do Klingových hlbokých očí a prvýkrát za svojej existencie pochopila, kde sa ukrýva skutočná temnota.

Študenti začali odriekať slová z mystickej knihy.

Vonku, za oknami gymnázia, panovalo horúce júnové predpoludnie a vzduch v uliciach mestečka sa chvel ako v spaľovni mŕtvol.

Dušan D. Fabian

Požičané je lepšie vrátiť

Nebolo inej cesty von. Len cez okno. Z kostola viedli jediné dvere a tie boli zatarasené masou ľudí, ktorí sa v panike snažili dostať preč.

Stiahol som hlavu medzi ramená, vymrštil sa vpred a preletel cez vitráž.

Vitráže sú fajn. V podstate obyčajné sklo. Ich jediným problémom je, že poriadne nevidíte, čo sa nachádza za nimi.

Pod oknami kostola boli hroby. Dopadol som medzi ne. Z poriadnej výšky. Pristál som na zadku a do jedného z hlinených rovov čižmou vyryl krátku brázdou. Šťastie, že som nenarazil na kameň alebo sa niektorým z citlivejších otvorov nenapichol na železný kríž.

Doparoma! Zafrflal som v mysli. Vari do tohto Bohom zabudnutého hornouhorského mestečka ešte stále nedorazilo nariadenie Jozefa II. o povinnom premiestňovaní cintorínov za mestské hradby? Ved' už bolo vonku viac než dvadsať rokov! Inde už dávno majú farské záhradky s mäkkými trávnikmi. Alebo aspoň prírodné toalety. Ako Arabi.

Striasol som zo seba triešť z farebného skla, chytil sa najbližšieho náhrobného kameňa a pokúsil sa pozviechať na nohy. Nešlo to. Pravá noha ma vôbec neposlúchala.

„Kurníkšopa!“ precedil som cez zuby a prehmatával si stehno i lýtko. Zlomenina žiadna, aj bolesť znesiteľná, no noha bola aj tak úplne meravá. Najskôr po tom nešikovnom náraze.

S nemalými obavami som sa obzrel za seba. Aby som dovidel do okna s vyrazenou vitrážou, musel som riadne vytočiť hlavu.

Do rámu sa akurát vyšplhal ozrutný chlap s krvou zašpinenými rukami. Obdaril ma škaradým úškrnom na tvári.

Tak toto je môj koniec...

Splašene som si začal masírovať ochrnuté svaly.

Najvyšší čas rýchlo vám zrekapitulovať, ako to celé vôbec začalo.

*

Bola nedeľa. Takže som sa vybral do kostola.

Nie, nie som žiaden zarytý katolík. K Bohu som sa naposledy modlil, keď sme pri Slavkove vyrazili do útoku a chlapovi vedľa mňa po troch krokoch odtrhla guľa z francúzskeho dela hlavu. Kostoly navštevujem z iného dôvodu. Dalo by sa povedať, že je to „môj tradičný lovný revír“.

Oholil som sa, vyštafíroval do perfektne vyžehlenej uniformy a na nohy natiahol svoje najlepšie čižmy. Dobré, opravujem – svoje *jediné* čižmy. Ale sú fakt dobré a nedám na ne dopustiť. Vyhral som ich v kartách od jedného ruského dôstojníka a bez vážnej ujmy som mnou precestovali takmer celú monarchiu.

V kostole som sa usadil do bočnej lavice, aby som mal dobrý výhľad na všetky ovečky, ktoré sa dnes dostavili na omšu. Hlavne na miestne dievčence.

Bolo sparné leto, takže dievky prišli do Božieho chrámu len vo vzdušných bielych košielkach a sukniach po kolená. Ako prichádzali, kochal som sa pohľadom na ich krásne zaoblené lýtka, ako sa modlili, znalecky som obdivoval dokonalé krivky v ich živôtikoch.

Okrem toho, že nosím vojenskú rovnošatu, považujem sa za veľkého znalca ženskej krásy. A – bez zbytočnej skromnosti – aj za najväčšieho milovníckeho avanturistu v starom svete. Markíz de Scheisse, či ako sa volá ten Francúz, ktorého vyfantazírované prasačiny momentálne číta celá Európa, by sa len zahanbene červenal, keby som spísal vlastné pamäti.

Zažil som románik s Maďarkou, Poľkou, Nemkou, Taliankou, Chorvátkou, ba i Turkyňou. A dokonca aj s jednou zámožnou pruskou grófkou, čo si dokázala prehodiť prsia cez plecيا. No vždy som mal zvláštnu slabosť pre Slovenky. Sám pochádzam z Oravskej stolice, po otcovi nosím meno Uhrovčik, a aj keď som nikdy poriadne nepoznal svojich rodičov a už od detstva sa vlastne len potuloval kade-tade, na Horniakoch sa stále cítim asi najviac doma.

Že sú Slovenky príliš cudné a nudné v posteli? Mýtus. Podľa mojej skúsenosti sa im stačí chvíľu jemne posánkovať v predsienke a prebudíte v nich hotové divožienky! Hryzú, vyjú, škriabu pazúrmí, ako pravé neviestky hôľ. Áno, možno je ich o čosi ťažšie dobýjať. No mňa ľahká korisť aj tak nikdy nelákala.

So získavaním ženskej priazne som nikdy nemal problémy. Ženy som priťahoval už ako mladík. A keď na mňa neskôr ešte natiahli uniformu... proste *fortunae filius*.

Uvoľnil som si vrchný gombík na kabátci, pohodlne sa rozvalil na lavici a pomaly blúdil pohľadom po kostole. Vychutnával som si vyzývavé pohľady a úsmevy odvážnejších die-

vok a pátral po budúcej obeti svojich zvrhlých chúťok.

Konečne som ju našiel.

Mohla mať tak štrnásť – pätnásť. Svetlé vlásky, anjelská tvárička, drobunká postava, prsíčka ešte len v rozpuku, no pomaly naberajúce vábivé ženské tvary.

Okamžite ma opantala.

Očarene som si ju obzeral, premeriaval kúsok po kúsku, a myseľ mi mimovoľne zaplnili predstavy vášnivého milovania v postrannej mestskej uličke. Predstavil som si, ako vzdychá pod dotykmi mojich rúk, ktoré masírujú jej hebučké telíčko. Ako hltá moje sliny pri vášnivých bozkoch, ktorými ju zasypávam. Ako sa mi otáča chrbtom, opiera rozhorúčenú tvár o chladný kameň neďalekého múra a ponúka mi svoj zadoček, z ktorého dvíham sukienku, zasúvam jej ruku medzi stehná, posúvam ju až úplne nahor a jemne masírujem štrbinku medzi dvoma malými vankúšikmi, aby som ju pripravil na ešte väčší pôžitok...

Do rozkroku sa mi samovoľne nahrnula krv.

Nervózne som sa zahniezdil a čakal, kým sa pozrie mojim smerom.

Dievčina sedela medzi rodičmi, so zbožne zovretými dlaňami a zatiaľ si ma nevšímala. Pohľad mala väčšinu času zavesený na farárovi. Vedel som však, že to tak nebude večne.

Keď sa naše pohľady stretli po prvý raz, okamžite bojzljivo odvrátila zrak. No už po chvíli ním znova nespomelo zablúdila mojim smerom. Nemohla odolať. Na to bola príliš slabá.

Ľudia hovoria, že mám uhrančivé oči. Vraj som ich zdedil po matke, potulnej cigánskej vykladačke kariet. Nemôžem to potvrdiť, ani vyvrátiť. Na matku si takmer vôbec nespomínam. Jedno je ale isté – moje obete ich pohľadu skutočne nedokážu odolať.

Po treťom kontakte sa dievčinin pohľad odo mňa už neodlepil. Kútiky jej ústočiek sa pomaly zdvihli a vyčarovali na perách hanblivý úsmev.

Mal som ju tam, kde som chcel.

A vtedy sa všetko posralo.

*

Dvere kostola sa prudko rozleteli a dnu vkročil chlap vysoký dobrých sedem laktŕov.

Jeho postava bola impozantná – bol to hotový obor. No zároveň vyzeral pomerne zúbožene – bol bosý, na sebe mal len špinavé zdrapy šiat, veľkú guľatú hlavu mu pokrývalo iba zopár mastných škutov a krk mu hyzdila škaredá jazva.

Všetci sa prekvapene obzreli jeho smerom.

Chvíľu mi trvalo, kým som ho spoznal. Kedysi dávno, ešte počas prvej vojny s Bonapartom, sme pár mesiacov spoločne slúžili v cisárskom vojsku.

Volal sa Bučivoj Charkogradský, no všetci mu za chrbtom hovorili jednoducho Ozruta. Vcelku milý chlap. Keď si odmyslíte, že len počas našej krátkej známosti zabil dvadsaťsedem ľudí a dokaličil niečo vyše stovky. (Pričom ani zďaleka nie všetci z nich patrili k nepriateľom.) Nikdy som neľutoval chvíľu, keď sa naše cesty rozišli.

Roky som o ňom nič nepočul. Až donedávna. Zhruba pred dvoma mesiacmi sa medzi vojakmi rozšíril chýr o tom, že Ozruta dezertoval, dal sa na zboj, zamordoval nejakú významnú zemiansku rodinku a dostal za to povraz od samotného cisára. Aj ho chytili a popravili, no niečo sa potentovalo a údajne ešte toho istého večera zmizol zo šibenice. Viedeň bola následne vystavená posmešným poznámkam o tom, že cisárska pokladnica je na tom tak mizerne, že už nemá ani na poriadne slučky.

Ovečky prestali dávať pozor a farár musel chtiac-nechtiac prerušiť kázeň.

„Čo chceš, synu?“ spýtal sa návštevníka nahnevaným hlasom. Maďarsky.

Ozruta sa bez slova rozhladol po kostole. Navôkol vládlo ticho ako v morovej jame.

„Synu?“ zopakoval farár slovensky.

Hromotík sa konečne obrátil ku kazateľnici a čosi nezrozumiteľne zamrmlal.

„Tessék?“

„Ľadám...“

„Hľadáš? Čo hľadáš, synu? Azyl?“

„Nie. Ľadám...“ Ďalším slovám zasa nebolo poriadne rozumieť. No ja som ich zachytil úplne jasne. Bolo to moje meno. Ozruta hľadal *mňa*.

Neviem prečo, ale náhle ma zachvátil silný popud okamžite sa zdekovať.

So stoporeným údom však bolo pomerne problematické nenápadne sa vysúkať z úzkej lavice. Tak som sa zatiaľ len prikrčil a skryl za opierku na lakte – tváriac sa, že niečo hľadám na zemi.

„Trápi ťa niečo vážne, synu?“ Farár medzičasom zišiel dolu z kazateľnice a postavil sa na stred uličky, priamo naproti zblúdenej ovečke.

Ozruta sa znova iba ticho obzrel po dave.

Duchovný otec, nahnevaný jeho mlčaním, ho začal hrešiť za neprístojné správanie. Nad nešťastníkom sa na chvíľu zachmúrili nebesia, pod nohami mu vyšľahli pekelné plamene

a okolo krku ho priateľsky objal sám Satanáš s vidličkou v ruke. No nezdalo sa, že by ho to nejako zvlášť vystrašilo.

„Rozumel si mojim slovám, synu?“ Farár zaťal päste a do tváre sa mu nahrnula krv.

Ozruta ho konečne vzal na milosť. Jeho pravá ruka bleskovo vyletela nahor, chňapla kňaza za Adamovo jablko a jediným mocným trhnutím mu z krku vyrvala priedušnicu aj s jazykom. Ako keď vyvrhujete poľovnú zver.

Netušil som, že u človeka to ide rovnako ľahko ako u srny.

Farár vydal cez vytrhnutú trubicu zvláštny bublavý zvuk a zdesene vytreštil bulvy na svoj červený jazyk. Mal ho priamo vo výške očí. Ozruta z jazyka opovržlivo odhryzol vrchnú polovicu a vyplul ju do prvého radu, medzi najhorlivejších verklikárov modlitieb. Potom nechal kňaza zmietajúceho sa v smrteľných krčoch padnúť k zemi.

Ženy v laviciach začali jačať. Dokonca aj niektorí chlapi.

Pri tomto výjave som si spomenul na Ozrutovu ďalšiu prezývku. *Trhač*. Dali mu ju niekoľkí vojaci, ktorí ho údajne videli, ako zaživa trhá uši francúzskym zajatcom a varí si z nich huspeninu. Dodnes som si myslel, že si z ostatných iba robili prdel.

Odvahu na odvetu za útok na hlavu miestnej cirkevnej obce zozbierali iba dvaja bohabojní kresťania. Jeden sa po rane pästou do tváre zložil hneď vedľa farára, druhý odletel až k oltáru a dobrovoľne zaujal miesto medzi umučenými svätcami.

Zvyšok ovečiek zachvátil neovládateľný des a panika a všetci sa začali hromadne tisnúť k východu. Storočný starec, sediaci po mojej pravici, mi pri pokuse dostať sa do najbližšej uličky úspešne prebehol po chrbte a jeho žena preskočila opierku lavice priam s ľahkosťou mladice. Nechtiac ma pri tom vystrčili na voľné priestranstvo.

Ocitol som sa priamo naproti Ozrutovi.

Keď ma uvidel, na tvári sa mu objavil krvavý úsmev.

„Tu som,“ hrdinsky som vystrel hrud'. Objavil som sa síce s krížikom po funuse, ale veril som, že mi to uchová aspoň tú poslednú štipku dôstojnosti, ktorá mi ešte zostala.

Môj hlas by v tej chvíli ale pravdepodobne nebol tak pevný, keby som v dlani nezvierať rukoväť noža, skrytého za rukávom, ktorý sa mi ešte pod lavicou podarilo nenápadne vytiahnuť z čižmy.

Ozruta prižmúril oči. „Ty!“ zareval a vyrazil ku mne.

Slovo vytlačené cez poranené hrdlo znelo piskľavo. Podľa jazvy, ktorú som teraz videl úplne zreteľne, sa mu povraz musel zarezať riadne hlboko. Divil som sa, že ešte žije. Ale už onedlho to nemusela byť pravda.

Keď bol asi na krok odo mňa, nezaváhal som.

*

Vo vojsku vás na cvičisku naučia všelijaké triky s chladnými zbraňami. Ako bodnúť sem, ako tam, kam je to najlepšie zapichnúť, aby bol výsledok čo najefektívnejší. Keď sa potom nad bojiskom rozozvučia delá, je vám väčšina z týchto trikov samozrejme nanič, ale pri mnohých iných príležitostiach – ako napríklad počas krčmových bitiek – si na ne človek často s vďakou spomenie.

Jeden z takých trikov som vytiahol na Ozrutu. Bohužiaľ, poznal ho aj on, včas sa uhol a ja som ho trafil namiesto do krčnej tepny iba do ramena.

Malo to aspoň ten význam, že ma namiesto okamžitého vyvrhnutia iba inštinktívne odstrčil.

Preletel som k spovedniciam a rýchlo sa pozviechal zo zadku na nohy.

Púšťať sa do ďalšieho výpadu proti tomuto lomizelezovi očividne nemalo zmysel. Potreboval som rýchlo zdúchnuť. No kadiaľ, keď všetky cesty k východu boli zatarasené dusiacou sa tlačenkou z ľudských tiel?

Odbehol som pod najbližšie okno a pokúsil sa vyskočiť dostatočne vysoko na to, aby som sa spodného okraja výklenku, do ktorého bolo zasadené, zachytil aspoň prstami. Nepodarilo sa mi to. Akurát čo som si odrel nos na drsnej omietke. Väčšina kostolov má okná takto vysoko schválne. Aby sa ovečky zbytočne nerozptyľovali čumením na ulicu.

Podlaha tesne za mnou sa rozochvela pod krokmi obrovitého tela.

Pred Ozrutovou vražednou ranou pästou ma zachránil iba rýchly úskok bokom a bolestivý kotúľ po dlaždiciach. Bolestivý kvôli stále pevne stoporenému údu v nohaviciach. Pravda, nie vždy je výhra mať kvalitnú erekciu.

Znova som vyskočil na nohy, zatlačil slzy nazad pod viečka, a keďže v uličkách bolo stále plno, rozbehol som sa naverímboha krížom po laviciach. Bolo to o čosi rýchlejšie, no nie práve najbezpečnejšie. V prílišnom zápale som sa niekoľkokrát zošmykol z okraja sedadla alebo potkol o operadlo, a takmer si pri tom znova pohmoždil vercajk.

Keď som konečne dorazil na koniec radu, zistil som, že som sa k dverám nedostal o mnoho bližšie, ako som bol predtým. Z nedostatku lepších možností som sa vyšplhal na kazateľnicu – odtiaľ som mal aspoň dobrý výhľad na to, čo sa deje navôkol.

Ozruta ma celý čas samozrejme nespustil z očí. Už sa úspešne predieral davom mojím

smerom ku schodom, ktoré viedli nahor.

Pochopil som, že sa v kazateľnici nemôžem dlho zdržiavať a vyrazil jediným smerom, ktorý som zatiaľ neskúsil – do vzduchu. Postavil som sa na okraj zábradlia, prudko sa odrazil, skočil vpred a za letu sa zachytil kostolného lustra. Luster na železnej reťazi sa nebezpečne rozkýval, prsty sa mi pokĺzli na mastnej špine a za krk sa mi zosypalo za pol mecha nadrolených kúskov vosku a mŕtvych molí. No podarilo sa mi na ňom udržať.

Ozruta nahnevane zareval a vrátil sa od schodov priamo podo mňa.

Dvihol som päty čižiem vysoko nad hlavu, aby na ne nedosiahol ani pri svojej nadľudskej výške, a výsmešne sa zaškeril.

Ostatní ľudia si nás vôbec nevšimli. Starali sa len o svoje holé životy. Teda, ak nerátam osamelú starenku v čiernom vdoveckom šate, ktorá stále sedela v lavici tesne pri stene kostola. Pravdepodobne bola hluchá a len teraz sa zobudila. Keď však priamo naproti sebe uvidela môj nadutý rozkrok, hojdajúci sa tam a späť, iba sa zdesene prekrižovala, oči sa jej prevrátili hore belmom a znova stratila pojem o svete.

Ozruta vyskakoval, kam až vládol, a pokúšal sa ma zachytiť do svojich medvedích tláp. Našťastie neúspešne.

Napokon s tým prestal a zamyslene sa obzrel vôkol seba. Pravdepodobne mu došlo, že najjednoduchší spôsob, ako ma dostať, bude zohnať si nejaký stolček pod nohy. Vyrazil k oltáru.

Nedalo sa inak. Predsa len som ešte raz musel skúsiť to okno.

Z výšky, v ktorej som bol, to nemal byť žiadny problém.

Ani nebol.

*

Čo sa posralo po prelete vitrážou, som vám už povedal.

Hroby, klzký rov, pochrámaná noha. Proste pech.

Vyzeralo to so mnou naozaj biedne.

Keď sa Ozruta vyšplhal do rámu vybitého okna, mal ma naservírovaného ako na podnose. A k tom ďalšiu výhodu – videl, kam môže zoskočiť. Dal si načas a jeho výber bol premyslený a logický. Našťastie nesprávny.

Skočil na striešku najbližšej kamennej hrobky. A prepadol sa pod zem. Zvetraná žula sa

pod jeho váhou prelomila ako spráchnivený krov.

Podakoval som Bohu za nezištnú pomoc – ťažko mohol čakať, že mu túto láskavosť nejakou oplátim – so zaťatými zubami sa pozviechal na zdravú nohu, a začal pomaly skackať smerom ku krčme.

Áno, mal som neuveriteľnú chuť na poriadny dúšok pálenky. Ale predovšetkým som sa potreboval čím skôr dostať k zbraňam vo svojej izbe.

Noha stále neposlúchala, no našťastie som to nemal ďaleko. Ako sa hovorí u nás na Orave – *hľadať krčmu podľa kostola*. Vždy stojí nablízku.

Keď som dorazil k plotu cintorína a obzrel sa za seba, na chrbte mi navrela husia koža.

Jedna z Ozrutových tláp už trčala z hrobky a on sa pomaly hrabal von.

Musel som pridať do „kroku“.

*

„Hej, hľadal vás tu taký... chlap,“ oslovil ma krčmár, len čo som vpadol do šenku.

„Viem.“

„Povedal som mu, že ste na omši.“

„Vďaka. Máte to u mňa,“ kývol som hlavou a v duchu si predstavil, ako sa škvarí v pekle, kde mu do tej jeho ukecanej huby diabli lejú žeravé olovo.

Noha sa konečne trochu umúdrila. Ťažko krívajúc som zdolal strmé schody, zamieril do svojej úzkej podkrovnej izbičky a pohotovo za sebou zamkol dvere.

Za jedným zo stropných trámov som mal schované dve pištoly. S niečím takým by si iba málokto dovolil len tak sa producírovať po ulici. Uhorská šľachta a jej drábi neradi vidia poddaného so zbraňou v gatiach. Ani keď ide o cisárskeho vojaka.

Z brašne pri posteli som vybral gule, pušný prach, obe pištoly rýchlo nabil a strčil si ich za opasok.

Na zdĺhavé balenie nebol čas, a tak som všetky svoje veci len tak hala-bala nahádzal na posteľ a zakrútil ich do plachty, na ktorej som spal.

Akurát, keď som si provizórnu nošu prehadzoval cez plece, ozval sa od schodov hlasný dupot ťažkých krokov.

„Kurva!“

Dnes mi proste nebolo súdené opúšťať budovy dverami.

Bleskovo som otvoril malé štvorcové okienko.

Ledva som však stačil dosadnúť polovicou zadku na podobločnicu, dvere do izby sa rozleteli a tresli o stenu. Zapísal som si za uši, že pokiaľ budem mať príležitosť, musím krčmárovi povedať, že jeho zámky stoja za rovnaké hovno ako jeho jedlo a pančovaný chľast.

Bez váhania som vytasil pištole a vystreli z oboch naraz priamo do Ozrutovej hrude. Spätný náraz ma takmer vyhodil z okna.

Ani jedna z pištolí nezlyhala. Ved' prečo by aj mala? Boli to slušné kusy, vyrobené na zákazku v Liptovskom Hrádku. Aj ja som mieril dobre. Z takej vzdialenosti sa v podstate ani nedalo netrafiť.

No Ozruta aj *napriek tomu* ostal stáť pevne na nohách.

Gulky mu akurát vyrobili ďalšie dve diery do košele.

V šoku mi klesla sánka.

Pustil som pištole i plachtu z rúk a všetky veci hlasno žuchli na podlahu.

Ozruta sa len zazubil a znova sa pohol vpred.

Na poslednú chvíľu som sa pokúsil skočiť rybičkou von na dvor, no nebol som dostatočne rýchly. Stihol ma chytiť za čižmu.

Chvíľu som visel vo vzduchu – podo mnou podráždene kvokajúce kury a udivene krochajúce prasce – prudko kopal na všetky strany a splasene sa zmietal v Ozrutovom zovretí. Potom sa mi čižma sama od seba vyzula a ja som znova zletel z výšky.

Tentoraz som však pád už nerozchodil.

Hlava urobila *bum* o niečo tvrdé a viac som si nepamätal.

*

Prebral som až o niekoľko hodín.

Bola tma, bol som niekde uprostred lesa a visel som spútaný na konári statného duba. Dolu hlavou.

Vzápätí sa ozvala prudká bolesť v zátylku a silné nutkanie na zvracanie. Okamžite som ho potlačil. Nie je nič nepríjemnejšie, ako keď sa vám nedelňý obed hrnie von nosom.

Ozruta sedel na neďalekom pni, obrátený chrbtom ku mne a čosi si prehadzoval z jednej

krvavej ruky do druhej. Vo svetle mesiaca sa to kovovo lesklo.

Skúsil som pevnosť povrazov a aké mám možnosti pohybu. Žiadne.

Konár jemne zapraskal, nepriestrelný muž to začul a otočil sa.

„Nazdar,“ pozdravil som ho.

Pomaly sa narovnal. Nechtiac mu pri tom unikol dlhý smradľavý prd. V tvári sa mu vzápätí objavil tieň ukrutnej bolesti. Chvíľu ostal len tak stáť a hladil si abnormálne nafúknuté brucho. Až teraz som si všimol, že okrem toho, že má zanedbaný zovňajšok, vyzerá strašne choro – hlboko zapadnuté oči, poklesnuté líca, mŕtvolne sinavá pokožka... Žeby týfus? Bodaj by!

Nevdojak som sa pri tom pohľade otriasol.

Podišiel až tesne ku mne a štychol ma prstom do žalúdka. „Ty!“

„Počúvaj, Bučivoj,“ pokúsil som sa o vecný rozhovor. „Neviem o čo ide. Pokiaľ som omylom prefikol niektorú z tvojich sestier, tak je mi to vážne ľúto, ale...“

„Emám žiadne sestry...“

„Nemáš? Ehm... tak matku?“

Iba ma mňa zúrivo zavrčal. A nešetrne ma chňapol za gule.

„Nie!“ zajačal som a pokúsil sa v mysli zapudiť všetky spomienky na jeho trhacie schopnosti.

Život smilníka ma už neraz priviedol do kdejakkej nepríjemnej situácie. Vedel som, že každé cudzoložstvo alebo mimomanželské odblanenie so sebou nesie vážne riziko – najčastejšie v podobe chlapa vyzbrojeného vidlami, no bol som nenapraviteľný a pokračoval v ňom. Nemohol som si pomôcť. Jeden fyzikus mi raz vysvetlil, že mám proste nadbytok semena a to mi akosi tlačí na mozog.

„Ty!“ zopakoval Ozruta a tak mi premasíroval pindúra, že mi na ňom skoro ostal uzol.

„Ááááá. Prosím prestaň! A konečne vyklop, čo odo mňa chceš!“

„Ovaj... to!“

„Čo?“ Nerozumel som mu. V tej najnevhodnejšej chvíli! S tým krkom by mal vážne za niekým zájsť.

„Od... vo... laj to!“

„Aha.“ Konečne! „Čo?“ Zmetene som pátral v pamäti, kedy a ako som ho urazil. Nič mi nenapadalo. Takú blbosť by som určite v živote neurobil.

„Odvolať... kliatbu!“ zareval a otrčil mi priamo pred oči predmet, ktorý držal vo voľnej

ruke.

Na jeho dlani sa zaleskli hodinky.

Chvíľu som na ne zmätene hľadel.

Malé postriebrené cibule s gravírovanými ružičkami na viečku. Boli moje. Kedysi. Dostal som ich do daru od pruskej grófkky, ku ktorej som chodil na prietrtky. Za jednu špeciálnu službičku. Nepýtajte sa, čo to bolo – niektorí príslušníci šľachty majú vážne zvrátené chůtky. Prezradím vám akurát toľko, že v tom bola špeciálna indická váza, tri kilá husacej masti a papagáj čerstvo privezený z Afriky.

V čase, keď sme spolu s Ozrutom slúžili v jednom prápore, som mu hodinky požičal. Už ani neviem, na čo presne ich chcel. (Na meranie času určite nie, keďže nepoznal čísla.) Možno sa nimi chcel pred niekým blysnúť. Alebo niekoho oblafnúť – naoko ich založiť alebo tak. Odvtedy som ich samozrejme nevidel.

Dobre. Nešlo mu o pomstu za sprznenie rodinného príslušníka (...výdych...), ale o akúsi kliatbu, spojenú s hodinkami. No o akú? Vari mu tie drobné cibule privodili nejaké nešťastie? Pokiaľ si pamätám, mne ich nosenie nikdy nijako neuškodilo.

Z tesnej blízkosti som mu hľadel do očí a hľadal v nich odpoveď. No nenachádzal som ju. Ozrutove oči boli úplne prázdne. Ako oči...

Preglgol som. Naspak gágorom to šlo skutočne ťažko.

Uvedomil som si niečo, čo som už hodnú chvíľu tušil, no jednoducho si nechcel pripustiť.

Ten chlap bol *mŕtvy*.

*

Matka božia! Vytiahol som z hrobu nebožtíka! A privolal ho na seba!

Ale ako?

Horúčkovito som kutral v skrini so spomienkami. A konečne si spomenul.

Keď som mu požičiaval tie cibule, vynútil som si na ňom prísahu, že mi ich vráti. Ten, kto hodinky opatril kliatbou, som bol ja sám...

Bolo to v jednej zapadnutej putike v Prešporoku. Sedeli sme naproti sebe, chľastali pivo za pivom a prekladali ho borovičkou.

Nechápem, kde som na to nabral odvahy. Asi to bolo tým, že som bol zdratý na mol. Za triezva by som mu už pri prvom krivom pohľade pravdepodobne dobrovoľne daroval hoci

aj vlastnoručne vytrhané zuby.

Možno ma posmelil aj ten divný výraz, ktorý vtedy mal. Civel na hodinky ako malé dieťa na marcipánový perník. Očividne po nich strašne túžil. Mohol si ich vziať násilím, ale neurobil to. Akoby sa bál. Nie mňa, ale toho, že by sa pri takom postupe niečo... asi pokazilo.

Tak som ho, podgurážený, jednoducho schytil za golier, pritiahol k sebe, pozrel mu priamo do očí a povedal: „Dobre. Požičiam ti ich. Ale do týždňa mi ich vrátiš! Sľubuješ?“

Pohľad mi opätoval a odpovedal: „Sľubujem.“

„Nech sa deje čokoľvek.“

„Nech.“

Prásk! A bolo to.

Bisťu, keby som bol vtedy vedel, že som schopný takých figľov...

*

„*Schuldigen, kamerad*. Nechcel som ťa uhranúť... Len som... vlastne som...“

Dofrasa, borovička by mi očividne bodla aj dnes!

Ozruta schoval hodinky, siahol pod košeľu a namieril mi na čelo jednu z mojich pištolí.

„Odvolaj to!“ prikázal. Tým svojim odporným piskľavým šepotom.

„Jasne... jasne...“ horlivo som prikývol. No viac som zatiaľ nepovedal ani slovo.

Problém bol v tom, že aj keby som toho úbožiaka skutočne chcel zbaviť kliatby, ktorá mu nedovolila zložiť kosti do zeme ani po tom, čom mu cisársky povraz zlomil väz, netušil som, ako to urobiť.

Stačilo by vari znova mu pozrieť do očí a trikrát nahlas zvolať „odvolávam“? Dost som o tom pochyboval. A okrem toho...

Úprimne – v tej chvíli ma zaujímal predovšetkým môj vlastný krk. Nemal som žiadnu záruku, že akonáhle sa naše podivné puto rozviaže, dostanem sa z tejto šlamastiky bez ujmy na zdraví.

„Vieš... musím...“

Ozruta mi priložil špičku hlavne pod ucho. „Proste... to odvolaj!“

„Dobre, dobre,“ improvizoval som. „Ehm... Nie je to ale také jednoduché. Nestačí povedať správne zaklí... odklí... slová. Treba vybrať správne miesto a čas. Najprv sa musíme vrátiť do

kostola.“

„Ostola?“

„Kostola.“

Logická voľba. Dúfal som, že mestečko – a kostol zvlášť – bude plné drábov, hľadajúcich na vraha miestneho farára.

„Nie!“

„Prečo?“

„Ostol...“ Ozruta chvíľu hľadal správny výraz, „*bol!*“ Odvolaj to!“ Zatlačil pištoľou tak mocno, že mi takmer vykĺbil sánku.

„Ak ma zabiješ, nič sa tým nevyrieši,“ zabručal som. „Len sa to zhorší. Ten prekliaty dar nebudeš mať komu vrátiť. A budeš... blúdiť naveky.“ Strielal som od pásu, ale možno som nebol ďaleko od pravdy.

Zabralo to. Pomaly odtiahol zbraň.

„Vezmi ma do kostola!“

„Nie!“

„Dobre,“ vzdychol som a na chvíľu sa zamyslel. „Môžeme to skúsiť inak. Ty mi vrátiš hodinky. Hneď teraz. Sľub bude splnený, kľatba zrušená. A potom ti ich darujem. Nie požičiam, ale darujem – bez nároku na vrátenie. Budú tvoje. Už navždy.“

Hľadel na mňa svojimi sivými vyschnutými bulvami a v hlave pomaly obracal moje slová.

„Ešte raz. Vrátiš – sľub splnený. Znova ich dostaneš – darom.“

Chápal. No nedôveroval mi.

„Som spútaný, ty tĺk! Visím na strome a som plne v tvojej moci! Nemám ťa ako obalamutiť! Vráť mi ich a všetko bude *in verdamtete ordnung!*“

Špička hlavne zamierila k zemi. Ozruta siahol do záhrenia, vytiahol hodinky a pozrel sa na ne. V tvári mal znova ten výraz – trpiace dieťa, ktoré sa musí vzdať obľúbenej hračky. Váhal dlho. No nakoniec mi ich podal.

„Ruky. Mám ich zviazané,“ upozornil som ho.

Obišiel ma a štrbavými zubami prehryzol povraz. Potom mi hodinky opatrne vložil do dlane.

Keď som ich pevne zovrel, ustúpil a chvíľu napäto čakal, s obavami sa obzerajúc okolo seba. No nič zvláštne sa nestalo.

„Tak. Teraz daj nazad,“ natiahol dlaň.

„Hned,“ prikývol som a opatrne si premasíroval hrču na zátylku. „Ešte musím vysloviť čarovné slovíčko.“

„Aké?“

„Ďakujem.“

Len čo som to povedal, Ozruta sebou švacol o zem.

Vyvalil sa hore fujarou, tvár mu sfialovela a z rán na hrudi mu začala striekať krv. Chvíľu vyzeral ako živá záhradná fontána zo Schönbrunn. Potom si ešte raz prdol, zaklepal nohami a nadobro znehybnel.

*

Nebolo ľahké dostať sa z konára na zem – nohy som mal spútané skutočne šikovne. Ale nakoniec sa mi to podarilo.

Sadol som si pod strom, oprel zafúľaný chrbát o kmeň a dlho vycivene pozeral na hodinky. Boli rozbité, doškrabané, zhrdzavené a očividne už dávno nešli.

Hútal som nad tým, koľkých ďalších ľudí som si nechtiac zaviazal nejakým hlúpym sľubom alebo prísahou. A odkiaľ sa tá sila vo mne vôbec vzala.

Žeby som ju zdedil po matke? Očividne. Napokon sa ukázalo, že po nej nemám iba pekné kukadlá...

Odložil som cibule do vrečka kabáta a pozrel smerom, ktorým som tušil mesto.

Asi by som si mal začať dávať pozor na to, komu venujem hlbší pohľad z očí do očí. Bol by som nerád, keby ma po smrti chodili strašiť všetky moje bývalé milenky.

Aj keď, na druhú stranu...

Lišiacky som sa uškrnul.

Pravý chlap by sa možno nemal báť vyskúšať skutočne *hocičo*.

24.11.2012

Henrich Hujbert

Zmluva s...

Pevné autolano, hrubý trám niekde na povale a jedna poddajná stolička.

A to by na začiatok stačilo. Vlastne, nie na začiatok, ale na koniec.

Nebolo to dajaké chvílkové pobúrenie mysle. Išlo o dlhodobý proces, ktorý ma doviedol do slepej uličky. A tak stojím na práchnivej stoličke a snažím sa prepasírovať príliš úzku slučku cez hlavu. Dúfam, že skôr než kyslík odmietne obohatiť pľúca, väz povolí pod váhou tela. Predvádzali to na obrazovke, opísali v knihách. Verím médiám.

Autolano je dostačujúce, trám pevný a slučka ako zovretie myši v šlopci. Všetko je dokonale vyvážené pod dohľadom rozheganej stoličky. Stačí sa škaredo pozrieť, možno zahrkotať a ona povolí aj sama.

Poslednýkrát sa zhlboka nadýchnem. Poslednýkrát v tomto živote. Hlboký nádych a... skúšam, koľko vydržím udržať dych... a výdych.

Pohľad kľže k nohám, ktoré držia zvyšok spojenia so životom. Stolička zapraská, nakloní sa pod ťarchou a vtedy to nastane.

Skôr, než oči dovoľia nohám vykonať ten ohavný skutok, niečo ich vyruší. Váhanie naťahuje hustú atmosféru do prasknutia. To váhanie ma privádza na myšlienku, či to vlastne chcem vykonať. Odpoveď jednoznačne znie - NIE, lenže okolnosti tvrdia niečo iné

a ja sa nedokážem vzoprieť. Možno len na okamih. Sľubujem si, že iba vykonám to potrebné a znova nastúpim na vlak do pekiel. Netúžim, aby mi prepadol lístok.

Papier bol vlhký. Chcel som to pripísať spoteným dlaniam, lenže tie slzy nešlo zastaviť.

Papier ostával vlhký a pero len s ťažkosťami kĺzalo po machuliach. Niečo medzi spoveďou a vyznaním malo prísť na ten kus zhúžvaného listu. Netuším, kde sa na zaprášenej povale vzal ten zdrap papiera, či starožitné atramentové pero. Ležali predou mnou a vyzývali

ma k činu. Viem s určitosťou, že pred motaním slučky, ale aj hľadaním správneho nosníka, som ich nezbadal. Nemohol som ich vidieť, keď tam jednoducho neboli. Lenže teraz ma lákajú a ja neodolávam. A tak to začalo...

Kalný červený atrament písal odkaz, zatiaľ čo mi nad hlavou tikalo kyvadlo smrti. Slučka